

Reggie Naus

Kanonnen op de camping

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

PIRATENWEER

Michiel Brugman stond in de duinen. Hij keek naar zijn beste vriend Billy. Die stond woest in het rond te zwaaien met een zwaard.

‘Daar!’ riep Billy terwijl hij het zwaard naar voren stak. ‘En daar!’

Het leek alsof hij tegen onzichtbare vijanden vocht. Zweet liep langs zijn voorhoofd. Na een tijdje bleef hij puffend stilstaan. Hij liet het zwaard zakken.

‘Klaar?’ vroeg Michiel.

Billy knikte. ‘Klaar.’

Samen liepen ze door de duinen terug naar huis.

‘Dat moest echt even,’ zei Billy. ‘Misschien dat ik het nu beter vol kan houden. Twee hele weken zonder wapens!’

Billy Donderbus was een echte piraat, net als zijn ouders. Ze woonden naast Michiel.

De meeste burens waren niet zo blij met de piratenfamilie in hun nette buurt. Maar Michiel was dol op ze. Billy was de beste vriend die hij ooit had gehad.

Het was zomer en Michiels ouders hadden besloten om te gaan kamperen. En ze hadden

gevraagd of Billy en zijn ouders mee wilden. Vandaag was de dag waarop ze zouden vertrekken.

Maar de piraten hadden zojuist gehoord dat ze geen wapens mee mochten brengen. Daarom had Billy zich nog even flink uitgeleefd met zijn zwaard. Nu het nog kon.

Ze liepen de Geraniumstraat in, waar ze woonden.

Voor de deur van Michiels huis stond een grote camper. Er zaten bedden in en meubels en een keuken en een douche en een wc... Alles wat je maar nodig kon hebben. Eigenlijk was het gewoon een huis op wielen.

Michiels vader liep druk op en neer tussen het huis en de camper. Hij had een lijstje in zijn hand waarop stond wat er allemaal mee moest. En dat was blijkbaar een heleboel.

Af en toe legde hij iets uit aan Michiels tante Penny. Zij zou een weekje op hun huis passen.

Michiel keek opzij, naar het huis van de piraten. Die waren niet echt druk bezig met inpakken. Kapitein Donderbus, Billy's vader, zat in een strandstoel aan de gracht die om het huis liep.

De jongens liepen naar hem toe.

'Ha, scheepsmaatjes!' riep de kapitein. 'Lekker weer, hè?'

Michiel veegde het zweet van zijn voorhoofd. 'Een beetje warm.'

'Ja,' zei de kapitein. Hij nam een slok uit de fles in zijn hand. 'Echt piratenweer.'

Billy keek naar Michiels vader. Die liep nog steeds met het briefje in de hand op en neer. 'Wanneer zijn jullie eindelijk klaar met inpakken?' vroeg hij aan Michiel.

'Zo te zien nog lang niet,' zei Michiel. 'En jullie?'

'Och, jongen, wij zijn klaar gebóren,' zei de kapitein. Hij wees naar de aanhangwagen die voor hun huis achter een auto hing. De familie Donderbus had de auto gehuurd, hoewel ze geen van allen een rijbewijs hadden. Er was een zeil over de aanhanger gespannen dat helemaal bol stond, maar Michiel kon niet zien wat er onder zat.

'Leg me nou nog eens uit waar we heen gaan,' zei Billy. 'Want ik snap er echt helemaal niks van.'

'Ik ook n-,' begon de kapitein, maar hij kapte zijn zin snel af. 'Ik bedoel: ja, leg het Billy nog eens uit. Mij is het allemaal al lang duidelijk. Maar ik word er zo moe van om het die arme jongen steeds maar uit te leggen. Hij is niet zo snugger, zie je.'

'We gaan naar een camping,' zei Michiel. 'Dat is een groot stuk land vol met campers en caravans en tenten. En mensen gaan daar op vakantie.'

'Waarom?' vroeg Billy.

'Eh... Omdat het leuk is,' zei Michiel. 'En gezellig. En je kunt op de camping ook zwemmen en leuke dingen doen en zo.'

Billy wees in de richting van de zee. 'Dat kunnen we hier ook.'

'Ja... eh...' Michiel wist het even niet meer.

‘Ach, zeur toch niet zo, Billy,’ zei kapitein Donderbus. Hij stond op en rekte zich grommend uit. ‘Er even tussenuit is altijd fijn. Het wordt vast dulle pret op die kengping. Hoop ik.’

Billy keek naar de grijze schim die in de gracht voorbij zwom. Roy, de waakhaai van de familie Donderbus. ‘Weet je zeker dat die tante van jou goed op Roy en Fred zal passen?’ vroeg hij aan Michiel.

Fred was de inktvis van de piraten, die in een aquarium in de huiskamer woonde. Tante Penny had aangeboden voor de huisdieren van de burens te zorgen. Maar Michiel vroeg zich af of dat wel goed zou gaan. Fred en Roy waren een beetje wild. Of eigenlijk vooral heel erg bloeddorstig.

‘Nou, eh... ik hoop het,’ zei hij.

‘Tuurlijk wel,’ zei kapitein Donderbus. ‘Ik heb alles heel voorzichtig aan haar uitgelegd, want zo moet dat met landrotten. Die zijn een beetje bang uitgevallen. Ik heb gewoon gezegd dat het om een soort visjes ging. En ze zei dat ze veel ervaring had met goudvissen. Dus dat komt wel goed.’

‘Vast wel,’ zei Billy. ‘Alleen bijten goudvissen je arm er niet af als je te dichtbij komt.’

‘De beestjes zullen dan in elk geval geen honger hebben,’ lachte de kapitein. ‘En met een beetje geluk komt er af en toe ook nog een postbode langs. Roy is dol op postbodes.’

‘Michiel!’ riep Michiels vader vanaf hun oprit. ‘Kom je even helpen?’ Hij klonk boos. Michiels vader

klonk altijd boos als hij het druk had.

‘Zeg eens tegen je vader dat hij niet zo hard moet schreeuwen,’ zei de kapitein. ‘Anders wordt opa nog wakker.’

Opa Donderbus was de gevaarlijkste piraat aller tijden. Hij had jarenlang zo wild geleefd, dat hij nu zo gek was als een deur. Wat hem nóg gevaarlijker maakte.

‘Slaapt die dan nog?’ vroeg Michiel.

Billy knikte. ‘Ja. Papa wil vertrekken voordat hij wakker wordt. Dan mag jouw tante ook op hém passen.’

Op dat moment vloog de voordeur met een klap open en opa Donderbus kwam naar buiten gestormd. Hij zwaaide woest met een zwaard en had een zwemband om zijn middel. ‘Vakantie!’ brulde hij. ‘Vakantie! Vakantie!’

‘Daar heb je het al,’ zuchtte de kapitein. ‘Doet altijd alsof hij doof is, maar hij kan een mier horen boeren aan de andere kant van de stad.’

Het was vroeg in de middag toen ze eindelijk klaar waren om te gaan. Michiels vader reed in de camper, samen met Michiel en Billy. De camper had een heel brede voorbank, zodat de jongens voorin naast elkaar konden zitten. Michiels moeder bestuurde de auto van de piraten. Billy’s moeder zat naast haar, en de kapitein en opa zaten achterin.

Het was nog steeds gloeiend heet en in beide

wagens stonden de ramen open. Hier en daar zag Michiel buren toekijken terwijl ze door de Geraniumstraat reden. Aan hun gezichten te zien vonden ze het helemaal niet erg dat de piraten vertrokken.

Tante Penny stond hen op de stoep uit te zwaaien.

‘Nou, vaarwel, Geraniumstraat,’ zei Billy. Hij keek naar Michiel, die naast hem zat. ‘Kun je me nou nog één keer uitleggen wat een kengping is?’

DE KENGPING

De rit naar de camping duurde lang en het werd steeds warmer. Michiel zweette zo erg dat zijn rug aan zijn stoel plakte.

Zijn vader was een uur lang bezig geweest met het zoeken van de airco, zodat het wat af kon koelen in de camper. Met een knalrood gezicht drukte hij het ene knopje na het andere in. Dan sprong de radio weer aan. Dan spoot er opeens water op de voorruit. Dan begonnen de ruitenwissers te bewegen...

Uiteindelijk gaf hij het op en besloot om af en toe te stoppen voor een ijsje. En dat vonden Michiel en Billy helemaal niet erg.

In de achterste wagen bleken de piraten zich keurig te gedragen. Dat kwam vooral door mevrouw Donderbus. Zij wist opa en de kapitein altijd goed in bedwang te houden.

De zon begon al te zakken toen ze eindelijk in de buurt van de camping kwamen.

‘De camping ligt midden in de bossen,’ zei Michiel, die in een foldertje keek. ‘Hier staat dat je dagenlang rond kunt dwalen zonder een mens tegen te komen.’

‘Ik hou meer van water dan van bos,’ zei Billy. Het

ijsje in zijn hand was half gesmolten en dikke klodders drupten op de bekleding van de camper. 'En beesten?' vroeg hij. 'Wat voor wilde beesten zitten er? Reuzen-inktvissen? Neushoorns? Leeuwen?'

'Eh...' Michiel bladerde door de folder. 'Herten. En vossen. En... eh... wilde zwijnen.'

'Je bent zelf een wild zwijn,' lachte Billy, en hij gaf Michiel een duw.

Die stootte daardoor tegen zijn vader, die met een knalrood hoofd naar de weg zat te turen. Het stuur maakte een wilde draai en de camper zwalkte over de weg. Een vrachtwagen die recht op hen af kwam, toeterde hard.

Michiels vader gaf een ruk aan het stuur en de camper reed weer over de juiste weghelft. Achter in de wagen hoorden ze glazen breken. 'Woehoe!' juichte Billy.

'Stilzitten!' riep Michiels vader boos. 'We waren bijna verongelukt!'

Even was het pijnlijk stil in de camper. Toen keek Billy vanuit zijn ooghoek naar Michiel en maakte een knorgeluid. Michiel probeerde zijn lach in te houden.

'We zijn er,' zei Michiels vader. 'Goddank.'

Aan de zijkant van de weg stond een groot bord. *Camping Bomenpret* stond er op geschreven, met een tekening van een beer met een petje op, omringd door huppelende kabouters.

'Zitten hier beren en kabouters?' vroeg Billy. 'Gaaf!'

'Ik denk het niet,' zei Michiel. 'Dat is reclame of zo.'

De camper reed de parkeerplaats op. Michiels vader parkeerde en stapte uit. Met een map vol papieren liep hij naar de receptie.

‘Het hoofd van je vader is nu wel héél erg rood,’ zei Billy terwijl hij uitstapte. ‘Ben je niet bang dat het gaat ontploffen?’

Michiel stapte ook uit. ‘Nee, hoor,’ zei hij. ‘Hij moet gewoon een beetje afkoelen.’

‘Dat zeg je nu wel,’ zei Billy, ‘maar je weet maar nooit. Ik heb het ooit meegemaakt met een achteroom van mij, kapitein Knalkop. Die had het op een dag heel erg warm en toen kreeg hij slecht nieuws, dat zijn schip een parkeerboete had gekregen of zo. En toen ontplofte zijn hoofd. Het was net een soort vulkaan. Daarom noemden ze hem kapitein Knalkop.’

‘Maar noemden ze hem ook zo vóór hij ontplofte?’ vroeg Michiel. Hij keek hoe de andere wagen, met zijn moeder achter het stuur, langzaam op hen af reed.

‘Tuurlijk,’ zei Billy. ‘Dat was zijn naam.’

‘Aha,’ zei Michiel. Hij keek om zich heen. De camping lag inderdaad in de bossen. Hoge naaldbomen torenden boven hen uit. Vanaf de parkeerplaats leidden smalle zandpaadjes tussen de bomen door het terrein op. Hij zag de daken van caravans. Hij snoof de dennengeur op. Lekker.

De auto kwam vlak naast hen tot stilstand en een van de achterdeuren vloog open. Opa Donderbus

rolde uit de auto in het zand, met een fles in zijn hand. Met een luid gerinkel vielen een heleboel lege flessen om hem heen op de grond. Opa bleef languit liggen en bewoog niet meer.

‘Is hij dood?’ vroeg Billy geïnteresseerd.

Mevrouw Donderbus stapte uit. ‘Nee,’ zei ze.

‘Maar hij heeft de hele weg rum zitten drinken en piratenliedjes gezongen.’ Ze peuterde in haar oor en veegde het af aan haar jurk. Mijn oren suizen er van.’

‘Ach,’ zei kapitein Donderbus, die ook uitstapte.

‘Hij is nu in ieder geval opgehouden met zingen.’

Hij liep naar opa toe, tilde hem op en gooide hem op de lege achterbank. ‘Ik haal hem straks wel weer tevoorschijn, als we de tent hebben opgezet. Hier ligt ie tenminste niet in de weg.’ Hij liep naar de aanhanger en begon aan het zeil te trekken.

‘Nee, niet hier!’ riep Michiels moeder. ‘Dit is de parkeerplaats. We rijden dadelijk naar het kampeerterrein.’

Michiels vader kwam naar hen toe met de papieren in zijn hand. Hij liep naar zijn vrouw en gaf haar een kus.

‘Jakkas!’ zei Billy.

‘Volgen jullie mij?’ vroeg Michiels vader. ‘We staan op veld 34, plekken D4 en D5.’

‘Wat een prachtige naam,’ zei mevrouw Donderbus. ‘Klinkt heel avontuurlijk.’

Een uur later stond de camper op een groot grasveld aan de bosrand geparkeerd. Her en der op het veld stonden caravans en tenten.

De andere campinggasten keken verbaasd naar de piraten, die zojuist hun tent hadden opgezet.

‘Ik voel me al helemaal thuis,’ zei kapitein Donderbus toen hij de verbaasde blikken zag. ‘Net de Geraniumstraat. De hele dag puil-ogen in mijn nek.’

De tent stond min of meer overeenind. Het was een oud, versleten ding vol gaten en schroeivlekken. Volgens Billy hadden ze er de hele wereld mee af gereisd.

Mevrouw Donderbus stond met Michiels moeder te praten, terwijl zijn vader druk bezig was. Hij had een heleboel tuinstoelen meegebracht, die hij nu om een plastic tafel aan het zetten was naast de camper. Opa lag nog altijd bewusteloos op de achterbank van de auto.

Kapitein Donderbus liep naar de aanhanger en gaf een flinke ruk aan het zeil. ‘En nu het belangrijkste,’ zei hij. ‘Kan iemand even helpen met sjouwen?’

Billy en Michiel liepen naar hem toe, gevolgd door hun moeders.

‘Wat zullen we nou krijgen?’ vroeg Michiels moeder verbaasd.

Michiel schoot in de lach. Tussen de kisten en vaten op de aanhanger stonden twee enorme roestige kanonnen, stevig vastgesnoerd met touwen.

